

Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: Udrag fra EN UNG DAMES HISTORIE

Citation: Juel-Hansen, Erna: "En ung Dames Historie", i Juel-Hansen, Erna: *En ung Dames Historie*, udg. af Lars Petersen , 1888, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh01val-shoot-idm139742594665280/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En ung Dames Historie

Spørgsmål op i hendes Hoved under al denne Tale om Bradedit og Bryllupsdat, så hun havde næsten ikke kunnet tænke på andet.

Spørge turde hun ikke, for hun havde en egen pinlig Fornemmelse af, at det, hun vilde vide, talte man ikke om og burde slet ikke tænke på. Mama var i visse Retninger meget stræng og behandlede hende desuden altid som et Barn, skjønt hun var konfirmeret for et helt halvt Aar siden. Hun blev endnu vist ud af Dagligstuen, så snart Samtalen blot nok så fjærnt strejfede nogle af de Themaer, voxne Mennesker hvisker om, og Margrethe syntes var aller morsomst at høre på. Det var til at ærgre sig ihjel over.

Men nu i Dag havde Mama andet at gjøre end at passe på hende, og så skulde hun ordentlig tage Revanche. Noget måtte der da blive sagt eller gjort i Dagens Løb, man kunde få Forstand af.

For Resten havde Begyndelsen på Bryllupsdagen skuffet hende en Del, for hun havde altid troet, og det havde hun da også læst, at et Bryllup var den gladeste Fest på Jorden. Udtryk som „den lykkelig rødmende Brud“, eller „Brudgommen, drukken af Salighed“ huskede hun bestemt. Men dér sad nu Olivia og fik just Krans og Slør heftet på, rystende som et Espeløv og så' ud som Døden fra Lübeck. Og da Mama i Morges sagde

Godmorgen til hende, havde hun taget hende i Armene, kysset hende, vist fire Gange, og sagt med taarekvalt Stemme: mit stakkels, søde Barn!

Hvis Pastor Skou ikke var bedre tilmode, så' det rigtignok sort ud med Saligheden. Men Gud véd, hvad de så havde forlovet sig for? Olivia havde såmænd været ivrig nok for at kapre ham — det havde hun set med sine egne Øjne — og den Dag, han havde friet hos Papa, havde Mama sagt, var den gladeste Dag i hendes Liv. Og Olivia havde set forfærdelig strålende ud, når hun og Pastoren om Søndagen efter Kaffen endelig kom ud fra Kabinettet, hvor Mama altid trak de dobbelte Portiærer for, så længe de var der inde. Men det lignede rigtig Olivias Vrøvl at skabe sig melankolsk på sin Bryllupsdag. Hun troede formodentlig, det var fint, ligesom når hun lod sig plage til at spille på Fortepiano, når de havde Gjæster.

Men nu rejste hun sig i al sin Stads.

Og selv Margrethes søsterlig-kritiske Blik måtte indrømme, hun i Dag virkelig var smuk. Bleggheden klædte hende, og Sindsbevægelsen gav de ellers noget lade Træk et vist Liv. Den statelige, fuldmodne Figur tog sig godt ud i den hvide Atlaskes Slæbekjole, der tæt og kysk dækkede al denne Gjennemsigthed indenfor, som havde stukket Margrethe svært i Øjnene.